Десь був Деґа.
Де? Га?
Деґа. Художник. Дивак. Самітник.
І те сказати: суспільство — смітник.
Між іншим, ви себе в ньому почуваєте незле.
Але...
Що — але?
Ви теж себе в ньому почуваєте незле.
Ми — про Деґа. Йому погано! З таким іронічним розумом
він може зробити дивертисмент із власної муки.
— То для ближніх. Декорум.
Щоб не бути живим докором.
— Ближнім що? Постачай сенсації.
Ні, — засудять. На смерть. Без касації.
— Але ж він і так все одно що помер.
Мистецтво робить гігантські кроки,
а він не виставляє картин три роки!
Ось, у Салоні, висить всіляка лузга.
А де — Деґа? Я вас питаю — де Деґа?
— Він десь один. Десь на відлюдді.
У нього творча криза.
— Що?.. У нього творча криза?!
— Так, у нього творча криза.
Він написав геніальних танечниць.
— То у нього творча криза
чи він написав геніальних танечниць?
— У нього дуже творча криза.
Він уже викинув танечниць.
Він уже пише безконечність.
— Чому ж він не виставляє свої картини?
— Щоб писали статті кретини?
— Але ж бувають і люди в Салоні!
І в слави ж голос — як у сирен.
— Для лаврів сучасності треба чавунні скроні.
І потім — його відхилив професор N.

— Професор № Це ж нежить мистецтва, нежить!
— На жаль, від нього усе залежить.
І взагалі у нас в Академії
Деґа бояться, як епідемії.
— Він що, заважає чиїйсь кар'єрі?
— Немає Моцарта — ніхто не Сальєрі.
— З таким талантом
міг би стати Атлантом!
— У нас немає неба.
— Хай підпирає стелю.
— Низько згинатись.
Брудна і підперта погонами.
— Тим часом мистецтво кишить епігонами!
— Кратер вщух. Погасли критерії.
Бунтарство перенесене в кафетерії.
А він... Він — лев. Пішов у пустелю.
Він має небо. Ми маєм стелю.
— Він класик?
— Ні.
— Модерніст?
— А хтозна.
— Реаліст? Романтик? Хто ж він, га?
— Кров у мистецтва сьогодні венозна.
А він окремо. Він — Деґа.